

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Men ogsaa var der en Maler til Stede

Citation: Claussen, Sophus: "Men ogsaa var der en Maler til Stede", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid66404/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

„Haa haa!“ og „naa naa!“ lo de andre baade,
men Solguden harmedes over al Maade.

Men Loke fór fort: „Men *du*, nervøse!
dine Vers, disse *malende, melodiose*,
er som et Tempel, et stolt Monument;
paa Indgangen staar med højtideligt Prent:
Her ligger – lad Verden dem aldrig savne –
dødfødte Kongebørn kongeligt begravne!“

„Haa haa!“ og „naa naa!“ lo de andre to,
men han, som det gjaldt, var lidet fro.

„Og Alf, du vege, vemodige Væsen,
dine *odes barbæres* mig kilrer i Næsen;
dine Vers, som jeg har et uendeligt Grin a',
forsætter mig helt til det indre Kina.“

Saa talte man op, saa talte man ned,
man skiftevis lo, blev skiftevis vred!
Loke spotted dem alle sammen,
og én efter én blev de røde i Kammen.

Da tordnede Solguden: „Luk nu dit Gab,
Loke, du troløse, evige Flab!
De Vers, du selv gør, er slet ikke Vers,
din Prosa falder paa kryds og paa tværs.
Nu har du Spot, som kan ætse og bide,
men dine *Værker* er fjottede blide.
Og derfor med Uret du kom herhen
at haane os, som er bedre Mænd!“

Men ogsaa var der en Maler til Stede,
det voldte ham liden Gammen og Glæde.
Og den Gang Striden tog bedst paa Vej,
han maatte i Gaarden at brække sig.

ALLIANCE

Vi har faret paa alskens Omnibus-Tage
Paris ind og ud gennem otte Dage,
har lukket os op med ungdommelig Iver,
hilst Goddag paa en Lygtepæl,
nikket til Urenes hvide Skiver.
Og hun har forstaaet min skønne Sjæl.

En Dag . . . hun var delt mellem mig og Sorgen,
har hun opgivet Pligterne mod sit Land,
en Dag, vor første Omfavnelser Morgen,
blev hun Kvinde, og jeg var dobbelt Mand.
Der sad vi paa Vogntaget Side ved Side;
af Solskin og Andagt flød Vejene hvide.

Vi så – vore Klæder i Solluften bruste –
der var en Tredje maaske, hun knuste.
Hun blegned, den blide, hun vidste ej Raad,
men paa mit Haandtryk sig udgød Rødmen.
Vore Hjærter var vædet af Sødmen,
som gjorde vor Øjerand vaad.

En Aften . . . det mørkned i Luxembourghaven,
vore Hjærter var tyste som Natten og Graven;
paa en Sandsten så vi en Bronze-Trold
vældig at lude sig over en Grotte,
hvori to Gudebørn tankeløst blotte
laa brudt af Søvn og forelsket Vold.

Alt var os fuldendt . . . En svulmende Frugt!
og Aftensmaaltidets Spiser og Vine

fandt vore Struber af Kærtegn lukt.
Ingen Châblis kan udslukke vor Pine.
Da hviskede hun Ordet, betvungen og mild:
„Vi vil hjem til din Stue, din Ovn og din Ild.“

Og Længslen løb foran de snøftende Heste –
Til mit Hus, til min Søvn! . . . Saadan ender det bedste.
Men nu er de otte Dage forbi,
da vi laa ved min Ild og skrev Vers i min Aske.
(Var det *mig*, hun har æret, det tvivløse, raske
Minut? . . . eller var det en ny Poesi?)

En Nat ved Arnen hun løser sit Haar,
(berust af en Duft i sit lange Haar)
og lader Tankerne selvberust vandre:
„Min Ven, jeg maa tænke paa Fremtiden nu,
Gud ved, om jeg elsker dig mer end de andre . . .“
Hvor plukked hun sælsomt mit Hjærte itu.

I Favntagets Almagt vor Kraft saa skør
har omfavnet Fligen af Guddommens Slør.
Det var to Livshaab, som her stødte sammen,
det var to Sjæle, som strømede sammen.
– Der er Fred i min Ensomheds gyldne Borge,
og hun er givet tilbage . . .